

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3207/2022
14.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог Холдинг Корпорација „Крушик“ АД Ваљево, коју заступа пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, утврђења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 152/22 од 11.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 152/22 од 11.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 236/21 од 27.10.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено је решење туженог од 26.03.2021. године као незаконито. Утврђено је да је тужила засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.04.2021. године, а тужени обавезан да тужилу врати на рад на послове „...“, као и да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 152/22 од 11.03.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Ваљеву.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом, и из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се паушално указује ревизијом туженог. Ревизија не може да се

изјави због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 1, 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила Уговор о раду на одређено време 17.01.2017. године, за период од 18.01.2017. године до 28.02.2017. године, за обављање послова „...“. Тужила је са туженим закључила више анекса уговора о раду, при чему је анексима закљученим у периоду од 24.02.2017. године до 01.05.2018. године тужили продужаван период за који је заснован радни однос. Анексима закљученим у периоду од 22.06.2018. године, закључно са 29.01.2020. године, тужили је продужаван радни однос због потребе реализације пројекта по Уговору .../... . У периоду од 23.03.2020. године до 26.02.2021. године тужили је анексима продужаван радни однос на одређено време због потребе реализације пројекта по уговорима означеним у закљученим анексима у том периоду. Решењем туженог од 26.03.2021. године утврђено је да је тужили престао радни однос истеком времена на који је заснован и то дана 31.03.2021. године. У току поступка је утврђено да је тужила у целокупном периоду код туженог обављала исте послове.

Нижестепени судови су становишта да су у конкретном случају испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Нижестепени судови налазе да није постојао основ заснивања радног односа на одређено време, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 7. Закона о раду, па су у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду испуњени услови да је радни однос заснован на неодређено време. На темељу тако изнетих разлога, нижестепени судови поништавају као незаконито решење туженог којим је тужили утврђен престанак радног односа и утврђују да је тужила са даном 01.04.2021. године (како је тражила у тужби) засновала радни однос код туженог на неодређено време, те обавезују туженог да тужилу врати на послове које је обављала до престанка радног односа.

Врховни касациони суд је становишта да су нижестепене одлуке донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Уговор о раду може да се закључи на одређено време, у складу са одредбом члана 37. Закона о раду, када за то постоје објективни разлози који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Радни однос заснован на одређено време, у складу са ставом 2. исте одредбе, не може трајати дуже од 24 месеца. Изузеци од временског ограничења трајања радног односа на одређено време прописани су одредбом истог члана у ставу 4. Један од изузетака, прописан у тачки 2, јесте рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог све време обављала исте послове и то послове ... . Имајући у виду да је тужила те послове обављала код туженог све време од ступања на рад 18.01.2017. године до дана престанка радног односа 31.03.2021. године, правилан је закључак нижестепених судова да није реч о повећаном обиму посла који је изискивао ангажман тужиоца већ је потреба за пословима тужиле била стална. Осим тога, у анексима уговора о раду, којима је тужили продужаван радни однос, није наведено да се радни однос продужава због повећаног обима посла. Тај разлог заснивања радног односа на одређено време није наведен ни у решењу којим је тужила засновала радни однос код туженог. Следи да није постојао, нити је у току поступка утврђен основ заснивања радног односа на одређено време, у складу са одредбом чл. 33 ст. 2 тач. 7 Закона о раду. Следи изложеног, правилан је закључак нижестепених судова да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време, почев од 01.04.2021. године, у складу са постављеним тужбеним захтевом.

Ревизијом туженог указује се да је тужба у овој правној ствари морала бити одбачена јер је поднета протеклом законом предвиђеног рока из чл. 195 Закона о раду.

Ревидент побија и утврђено чињенично стање и указује да није утврђена битна чињеница да је тужилци радни однос на одређено време продужаван ради реализације одговарајућих пројеката. С тим у вези, ревидент сматра да нису наступили услови за преображај радног односа у радни однос на неодређено време, у смислу одредбе члана 37. став 4. тачка 2. Закона у раду. Становиште је ревидента да је тужба морала бити одбачена и у делу којим је тужени обавезан да тужилцу врати на конкретно радно место јер судови нису надлежни да распоређују запослене.

Неоснован је ревизијски навид туженог да је тужба у овој правној ствари поднета протеклом законом прописаног рока. Тужилца је за повреду права сазнала у моменту престанка радног односа дана 31.03.2021. године, када јој је отказан уговор о раду. Како је тужба поднета 27.04.2021. године, следи да је поднета у оквиру законом прописаног рока од 60 дана од дана доношења решења којим је тужилци повређено право. Није правно релевантан ревизијски навод туженог да је тужилци продужаван радни однос ради реализације одговарајућих пројеката, нити је та чињеница утврђена у току поступка. Сходно одредби чл. 37 ст. 6 Закона о раду, ако је уговор о раду на одређено закључен супротно одредбама овог закона, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Следи да је тужилца засновала радни однос на неодређено време самим закључењем уговора о раду на одређено време противно одредбама Закона о раду, дакле и пре него што јој је анексима уговора почев од 22.06.2018. године продужаван радни однос ради реализације одговарајућих пројеката. Стога нема места ни примени изузетка прописаног одредбом чл. 37 ст. 4 тач. 2 Закона о раду, сходно ком уговор о раду на одређено време може да се закључи и за период дужи од 24 месеца за рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Неоснован је и навод ревидента да је недозвољен захтев тужилце да се обавезе тужени да је врати на конкретно радно место. Само на тај начин остварује се потпуна реинтеграција запосленог у радни однос. То је била и интенција законодавца исказана у одредби чл. 191 ст. 1 Закона о раду, да се запослени врати у онај равноправни статус у ком је био пре него што му је незаконито престао радни однос. Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе туженог и нашао да су неосновани и без утицаја на правилност другостепене пресуде.

У складу са изнетим разлозима одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић